

RZĄDOWE CENTRUM LEGISLACJI
WICEPREZES
dr Jacek Krawczyk

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2010 r.

RCL.DPS.50-106/10

p. K. Jankowski
p. M. Dziubiak

10.08

DYREKTOR
Departamentu Prawnego
Sturm
Dominik Skoczek

Szanowny Panie Ministrze,

Odpowiadając na pismo z dnia 30 lipca 2010 roku, znak: DP/1550/10/KZ dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, Rządowe Centrum Legislacji uprzejmie informuje, że do przedmiotowego dokumentu zgłasza następujące uwagi:

1. W odnośniku do tytułu projektowanej ustawy, zasadnym jest wskazanie, iż ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia odpowiednich przepisów prawa UE.
2. Proponuje się podanie w projektowanej ustawie pełnego brzmienia zmienianych przepisów, wskazanych w art. 1 pkt 1 i 2 projektu.
3. W 1 pkt 4 projektu – w projektowanym art. 1a ust. 1 zmienianej ustawy, proponuje się skreślenie wyrazów „lub spełniających warunki określone w ust. 4”. Fakt stosowania przepisów ustawy do podmiotów, o których mowa w ust. 4, wynika już tego ustępu, dlatego wskazywanie, iż ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych spełniających warunki określone w ust. 4 także w ust. 1 jest niecelowe.
4. W art. 1 pkt 6 projektu – w zmienianym art. 3 ustawy o radiofonii i telewizji, proponuje się wskazanie wprost przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), które na podstawie tego przepisu stosuje się do usług medialnych.
5. W art. 1 pkt 8 projektu:

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	10. 08. 2010
L.dz.	34016/10

Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister
Kultury i Dziedzictwa Narodowego

- 1) proponuje się wprowadzenie w zmienianym art. 4 ustawy o radiofonii i telewizji alfabetycznej kolejności wskazanych definicji. Zdaniem projektodawców podana kolejność „odpowiada znaczeniu podstawowych pojęć przywoływanych w części szczegółowej ustawy”. Wydaje się jednak, że dla przejrzystości ustawy wskazane jest wprowadzenie kolejności alfabetycznej;
- 2) w projektowanym art. 4 pkt 17 zmienianej ustawy, doprecyzowania wymaga określenie „skierowana głównie do dzieci w wieku do 12 lat”. Jest to określenie bardzo nieostre. Wydaje się, że w praktyce mogą powstawać wątpliwości interpretacyjne. W szczególności wątpliwości budzi, czy audycja zakwalifikowana na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji, do kategorii dla dzieci do lat 12 zawsze będzie uznawana za „audycję dla dzieci”;
- 3) w projektowanym art. 4 pkt 18 zmienianej ustawy, w definicji określenia „przekazu handlowego” należy skreślić wyrazy „umieszczony w usłudze medialnej”. Należy podkreślić, że zgodnie z projektowanym art. 4 pkt 1, „usługa medialna jest także przekaz handlowy”. Ponadto należy zauważyć, że brak jest takiego zastrzeżenia w definicji „handlowego przekazu audiowizualnego” określonej w artykule 1 ust. 1 lit. h Dyrektywy 2010/13/UE;
- 4) w projektowanym art. 4 pkt 19 zmienianej ustawy, w definicji określenia „reklama” wyrazy „każdy przekaz w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celu autopromocji” należy zastąpić wyrazami „przekaz handlowy”. Należy zauważyć, że zgodnie z projektowanym art. 4 pkt 18, reklama jest przekazem handlowym. Jednocześnie w przepisie tym wskazano, że każdy przekaz handlowy, a więc i reklama jest „w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celu autopromocji”. Analogiczne uwagi dotyczą definicji „telesprzedaży” (pkt 21) i „lokowania produktu” (pkt 23);
- 5) w projektowanym art. 4 pkt 22, wątpliwości budzi określenie „skutek reklamowy”;
6. W art. 1 pkt 10 projektu – w projektowanym art. 10 ust. 3 zmienianej ustawy, zasadnym wydaje się zastąpienie wyrazów „wiązące go akty współregulacji” wyrazami „wiązące go akty samoregulacji i współregulacji”. Analogicznie jak w projektowanym art. 10 ust. 2.
7. W art. 1 pkt 14 projektu:

- 1) w projektowanym art. 16 ust. 7 zmienianej ustawy, w wytycznych do rozporządzenia, należy skreślić wyrazy „zasad określonych w ustawie i”. Należy podkreślić, że obowiązek uwzględniania przy wydawaniu rozporządzenia zasad określonych w ustawie wynika z samej hierarchii aktów prawnych określonego w Konstytucji RP. Jednocześnie, wątpliwości budzi sposób określenia zakresu przedmiotowego rozporządzenia. Zasadnym wydaje się przeniesienie wytycznych na koniec tego ustępu, po wyrazach „działalności reklamowej i telesprzedaży” dodanie wyrazów „w tym:” oraz skreślenie wyrazów „W rozporządzeniu Krajowa Rada określi.”;
- 2) wątpliwości budzi wskazanie w projektowanym 16a ust. 4 zmienianej ustawy, że audycje inne niż określone w ust. 2 mogą być przerywane w celu nadania reklam lub telesprzedaży, jeżeli okres pomiędzy kolejnymi przerwami w danej audycji wynosi w programie telewizyjnym co najmniej 20 minut, a w programie radiowym co najmniej 10 minut. Należy podkreślić zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów tekstem założeń ww. okres „pomiędzy kolejnymi przerwami” ma być taki sam dla programów telewizyjnych i radiowych i wynosić „co najmniej 20 minut”.
8. Należy zauważyć, że zgodnie a przyjętymi założeniami, art. 16b ust. 2 pkt 5 miał zostać rozszerzony o „zakaz podprogowych przekazów handlowych”.
9. W art. 1 pkt 16 – w projektowanym art. 16c pkt 3 wskazano, że zakazane jest „lokowanie tematów”. Należy podkreślić, że w ustawie brak definicji określenia „lokowanie tematów”.
10. W art. 1 pkt 17 projektu – w projektowanym art. 17 ust. 3 zmienianej ustawy wskazano, że „sponsor nie może wpływać na treść audycji lub innego przekazu oraz ich miejsce w programie lub katalogu w sposób ograniczający samodzielność i niezależność redakcyjną nadawcy”. Należy podkreślić, że przepis ten znajduje się w rozdziale „Programy radiowe i telewizyjne” oraz że na podstawie art. 20f przepis ten ma być stosowany odpowiednio do audiowizualnych usług medialnych na żądanie, dlatego też po wyrazach „w programie” należy skreślić wyrazy „lub katalogu”.
11. W art. 1 pkt 18 projektu – w projektowanym art. 17a ust. 2, wskazano, iż „obowiązek oznaczenia nie dotyczy audycji wytworzonych bez udziału lub zamówienia danego nadawcy”. Należy zauważyć, że w przyjętych przez Radę Ministrów tekście Założeń do ustawy brak jest takiego zastrzeżenia.

12. W art. 1 pkt 21 projektu:
- 1) w projektowanym art. 20c ust. 1, należy skreślić wyrazy „na zasadach określonych w ust. 2-7”;
 - 2) w projektowanym art. 20c ust. 2 pkt 2, przed wyrazami „państwie członkowskim” należy dodać wyraz „innym”;
 - 3) w projektowanym art. 20c ust. 5, wskazano, iż nadawca „jest zwolniony z obowiązku, o którym mowa w ust. 3” należy zauważyć, że obowiązek jest określony w ust. 1.
13. W art. 1 pkt 22 projektu wskazano, że „do audiowizualnych usług medialnych na żądanie stosuje się odpowiednio przepisy art. 13-14a, art.16 ust.1 zd.1, art.16b-17a, art. 18 ust. 1, art.18a, art.19 ust.1, art.20 i art.20a”. Należy zauważyć, że część ww. przepisów, w szczególności: art. 14a ust. 3, art. 16b ust. 3a, art. 17a ust. 8, art. 18a ust. 2 oraz art. 20 ust. 4 to delegacje ustawowe dla Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do wydania rozporządzeń, dlatego też w przypadku tych przepisów nie należy odsyłać do przepisów ustawy ale do przepisów wydanych na ich podstawie.
14. Wątpliwości budzi wskazany w art. 1 pkt 26 projektu tytuł rozdziału 6 zmienianej ustawy, w szczególności wątpliwości budzi określenie „rejestracja (...) udostępniania publicznego audiowizualnych usług medialnych na żądanie”. Należy zauważyć, że zgodnie z projektowanym art. 41a ust. 1, audiowizualne usługi medialne na żądanie wymagają zgłoszenia do wykazu. Ponadto ujednolicenia wymaga w projektowanej ustawie, czy zgłoszenia do wykazu wymaga audiowizualna usługa medialna na żądanie, czy też jej udostępnianie publiczne.
15. W art. 1 pkt 28 projektu – wątpliwości budzi w projektowanym art. 41a ust. 2 wskazywanie, iż art. 41 ust. 4 stosuje się odpowiednio. Należy podkreślić, że art. 41 ust. 4 ustawy odsyła do odpowiedniego stosowania, w postępowaniu w sprawach wpisu do rejestru, do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, dlatego też projektowany art. 41a ust. 2 wprowadzałby dwustopniowe odesłanie.
16. W art. 1 pkt 30 projektu – w projektowanym art. 45 ust. 1 i 2, wątpliwości budzi określenie „odmówi wpisu do rejestru usługi medialnej, o której mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, lub wykreśli taką usługę medialną z rejestru” oraz „odmówi wpisu programu do rejestru rozprowadzanych programów”. Należy podkreślić, że zgodnie z projektowanym art. 41 ust. 1 zgłoszenia do rejestru wymaga rozpowszechnianie programu telewizyjnego wyłącznie w systemie teleinformatycznym, oraz rozprowadzanie programu. Z brzmienia art. 45 ust. 1 i 2 wynikałoby natomiast,

że jest to rejestr programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym lub rozprowadzanych. Zasadnym wydaje się ujednoczenie w tym zakresie projektowanej ustawy.

17. W art. 5 projektu wskazano, że „dostawcy usług medialnych rozpowszechniający program telewizyjny wyłącznie w systemie teleinformatycznym lub udostępniający publicznie audiowizualną usługę medialną na żądanie, którzy w świetle dotychczasowych przepisów pozostawali poza regulacją ustawy, o której mowa w art. 1, zobowiązani są dokonać zgłoszenia świadczonych usług do rejestru lub wykazu, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy”. Należy podkreślić, że projektowana ustawa bezpośrednio rozszerza swój zakres przedmiotowy, w szczególności o audiowizualne usługi medialne na żądanie, a nie o dostawców tych usług. Ponadto wątpliwości budzi określenie „którzy w świetle dotychczasowych przepisów pozostawali poza regulacją ustawy”.

Jednocześnie zasadnym wydaje się wskazanie w projektowanej ustawie terminu wpisu do rejestru rozprowadzania bezprzewodowego (głównie satelitarnego), które dotychczas obowiązywał system koncesyjny.

18. W uzasadnieniu wskazano, że rejestr oraz wykaz, o których mowa w art. 41 i 41a zmienianej ustawy, prowadzi Krajowa Rada. Należy zauważyć, że zgodnie z ustawą ww. rejestr i wykaz ma prowadzić Przewodniczący Krajowej Rady.

Jednocześnie należy podkreślić, że dnia 4 sierpnia 2010 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych, co wymaga wprowadzenia odpowiednich zmian w przedmiotowym projekcie.

Ponadto projekt ustawy wymaga dopracowania pod względem redakcyjnym i legislacyjnym.

MINISTER INFRASTRUKTURY

Nr ML3jt-0260-1366/09
Na nr DP/1550/10KZ

P. U. Jankowski
12.08 *Slum*

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2010 r.

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	11. 08. 2010
L.dz.	3422/10

Pan Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze!

Uprzejmie informuję, że do projektu *ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw*, zgłaszam następujące uwagi.

1. W nowoprojektowanym art. 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (art. 1 pkt 4 przedmiotowego projektu) proponuję doprecyzować następujące pojęcia: „*istotna część osób zatrudnionych*” (ust. 2 pkt 1 lit. b i c, pkt 2 oraz pkt 3 lit. b), „*decyzje redakcyjne*” (ust. 2 pkt 1 lit. a oraz pkt 2) oraz „*stabilne i efektywne związki gospodarcze*” (pkt 3). Co prawda ww. pojęcia, za wyjątkiem terminu „*decyzje redakcyjne*”, występują obecnie w tekście ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.), zwanej dalej, jednakże przy okazji jej nowelizacji winny zostać doprecyzowane. W szczególności w odniesieniu do pojęcia „*istotna część osób zatrudnionych*” nie jest oczywiste, kto ma oceniać czy ta przesłanka została w konkretnym stanie faktycznym spełniona.

2. Projektowany art. 2 ust. 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (art. 1 pkt 5 lit. a przedmiotowego projektu) wydaje się niespójny z dodawanym do zmienianej ustawy przepisem art. 41a. ust. 1. (art. 1 pkt 27 przedmiotowego projektu). Z przepisów tych nie wynika w sposób oczywisty, czy zgłoszeniu do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącą Krajowej Rady podlega audiowizualna usługa medialna na żądanie, czy też jej udostępnianie. Jako niespójne trzeba również ocenić definicje „*dostawcy usługi medialnej*” oraz „*nadawcy*”. Zgodnie z definicją pierwszego z wymienionych powyżej pojęć przez „*dostawcę usługi medialnej*” należy rozumieć osobę fizyczną, osobę prawną lub osobową spółkę handlową ponoszącą odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i

decydującą o sposobie zestawienia tej treści, będącą nadawcą albo dostawcą audiowizualnej usługi medialnej na żądanie. W myśl definicji drugiego z pojęć nadawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program, i rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania. W związku z powyższym nie jest jasne, czy nadawcą jest osoba, która decyduje jedynie o sposobie zestawienia treści programu, czy też osoba, która jest obowiązana do zestawiania treści programu.

3. W nowoprojektowanym art. 2 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (art. 1 pkt 5 lit. c przedmiotowego projektu) wątpliwość budzi wyłączenie spod zakresu stosowania ustawy stron internetowych prywatnych użytkowników, blogów, forów dyskusyjnych i korespondencji elektronicznej. Należy bowiem zauważyć, że *ustawa o radiofonii i telewizji* zarówno w jej obowiązującym brzmieniu, jak i w brzmieniu, które ma być jej nadane przepisami przedmiotowego projektu, dotyczy radiofonii i telewizji, a nie sposobu prowadzenia stron internetowych, blogów, forów dyskusyjnych i korespondencji elektronicznej. Proponowane brzmienie art. 2 ust. 2 pkt 5 zawiera zatem wyłączenie spod zakresu tej ustawy spraw, które i tak nie są regulowane jej przepisami.

Ponadto w przedmiotowym przepisie wątpliwość budzi pojęcie „*prywatny użytkownik*”. Zgodnie bowiem z motywem 21 dyrektywy, jej zakres „*nie powinien obejmować działalności zasadniczo niekomercyjnej i niestanowiącej konkurencji dla rozpowszechniania telewizyjnego, takiej jak prywatne witryny internetowe oraz usługi polegające na dostarczaniu lub dystrybucji treści audiowizualnej wytworzonej przez prywatnych użytkowników w celu jej udostępnienia lub wymiany w ramach grup zainteresowań*”. W dyrektywie mowa jest o wyłączeniu z zakresu jej stosowania działalności, która zasadniczo nie ma charakteru komercyjnego, a prywatne witryny internetowe wskazywane są jedynie jako jeden z przykładów takiej działalności. Dodatkowo należy zauważyć, że w dyrektywie mowa jest o usłudze dostarczania lub dystrybucji treści audiowizualnej za pośrednictwem np. witryn internetowych itd. W związku z powyższym, proponuję by projektowany przepis zawierał wyłączenie stosowania przepisów *ustawy o radiofonii i telewizji* do dostarczania oraz dystrybucji treści audiowizualnych w zakresie w jakim działalność ta nie jest prowadzona w ramach działalności gospodarczej (niekomercyjny charakter działalności, o którym mowa w dyrektywie). Ponadto proponuję by wskazanie przykładów ww. działalności miało otwarty, a nie enumeratywny charakter.

Dodatkowo, w uzasadnieniu przedstawionej powyżej propozycji zmian w projektowanym przepisie, proponuję wskazać, że tylko takie jego brzmienie będzie uwzględniało postęp techniczny i powstawanie nowych środków elektronicznego dostarczania

lub dystrybucji treści audiowizualnych. Pozostawienie w projekcie art. 2 ust. 2 pkt 5 *ustawy o radiofonii i telewizji* w zaproponowanym brzmieniu doprowadzi do sytuacji, w której powstanie jakiegokolwiek nowej formy dystrybucji lub dostarczania treści audiowizualnych, w przypadku uznania, iż nie powinna ona podlegać reżimowi *ustawy o radiofonii i telewizji*, będzie wymagało nowelizacji tego przepisu.

4. Proponuję rozważyć wykreślenie nowoprojektowanego art. 3a *ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji* (art. 1 pkt 7 przedmiotowego projektu), ponieważ tworzenie i przystępowanie do kodeksów dobrych praktyk przysługuje dostawcom usług medialnych na ogólnych zasadach.

5. Nowoprojektowany art. 20d ust. 5 *ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji* (art. 1 pkt 22 przedmiotowego projektu) budzi wątpliwości. Zgodnie z przedmiotowym przepisem rozporządzenie określające szczegółowe zasady ochrony małoletnich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, zostanie wydane przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw łączności. Mając na uwadze treść projektowanego przepisu wydaje się jednak, że zagadnienia jakie miałyby być uregulowane w tym rozporządzeniu nie należą do zakresu właściwości ww. ministra. Jednakże bez szczegółowego wyjaśnienia, na czym dokładnie miałyby polegać zabezpieczenia techniczne, o których mowa w ust. 2 ww. przepisu projektu, nie jest możliwe ostateczne przesądzenie tej kwestii.

6. Nowoprojektowany art. 41a *ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji* (art. 1 pkt 28 przedmiotowego projektu) przewiduje, że audiowizualna usługa medialna na żądanie wymagać będzie zgłoszenia do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącego KRRiT. Jednocześnie, zgodnie z motywem 20 dyrektywy „żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien zobowiązywać ani zachęcać państw członkowskich do wprowadzania nowych systemów koncesjonowania lub zatwierdzania administracyjnego jakiegokolwiek rodzaju audiowizualnych usług medialnych”. Tymczasem projektowany art. art. 41a wprowadza nowy rodzaj administracyjnego zatwierdzania tych usług i wydaje się wykraczać poza cel opracowywanej ustawy jakim jest implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy. Może prowadzić do przeniesienia przez działalności dostawców tych usług poza granice kraju. Ponadto wydaje się, że obowiązek ten będzie stanowił nadmierną regulację i może ograniczać dalsze powstawanie w Polsce rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Najbardziej obrazowym przykładem tego, jak projektowana regulacja będzie działała w

praktyce, jest przykład wypożyczalni filmów. Wypożyczalnie takie, działające na terenie całego kraju, nie podlegają obowiązkowi zgłaszania do prowadzonego przez Przewodniczącego KRRiT wykazu. Różnica między wypożyczalnią filmów, o której mowa powyżej, a świadczeniem audiowizualnej usługi medialnej na żądanie sprowadza się *de facto* do tego, że o ile w przypadku wypożyczalni filmów dochodzi do fizycznego użyczenia nośnika zawierającego np. film fabularny, to w przypadku audiowizualnej usługi medialnej na żądanie dostarczenie kopii cyfrowej tego filmu dokonywane jest drogą elektroniczną. Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 projektu przepis art. 3 pkt 1 *ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną* ma zostać zmieniony i ustawa ta nie będzie miała zastosowania do „rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiowych lub programów telewizyjnych (...) z wyłączeniem programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie”. Zatem audiowizualne usługi medialne na żądanie, tak jak obecnie, będą usługami świadczonymi drogą elektroniczną i będą regulowane przepisami tej ustawy. W związku z powyższym proponuję odstąpienie od nakładania na dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie obowiązku zgłaszania świadczonych przez nich usług do wykazu.

7. Zgodnie z informacją zawartą na str. 40 uzasadnienia do przedmiotowego projektu, w toku prac legislacyjnych nie uwzględniono, uwagi dotyczącej konieczności opracowania nowej ustawy o radiofonii i telewizji. Z kolei na str. 2 uzasadnienia zawarta jest informacja, że „przygotowanie nowego aktu prawnego byłoby możliwe jedynie przy istnieniu całościowej koncepcji nowego ładu mediów elektronicznych, daleko wykraczającej poza zakres zmian wynikających z Dyrektywy 2010/13/UE. Wymagałoby to szerokiej dyskusji, długotrwałych prac oraz mogło przedłużyć i tak już przekroczony termin na implementację Dyrektywy”. W związku z powyższym, proponuję by w trakcie prac legislacyjnych nad przedmiotowym projektem skupić się wyłącznie na implementacji wskazanej dyrektywy do polskiego porządku prawnego. Jednocześnie, niezależnie od prowadzonych nad przedmiotowym projektem prac proponuję również rozpocząć prace legislacyjne nad nową ustawą o radiofonii i telewizji, która w sposób precyzyjny określi kształt rynku mediów elektronicznych w Polsce.

Z poważaniem,

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Tadeusz Januszewicz
Sekretarz Główny

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu

Maciej Szpunar

DPUE -920 - 116 - 10/jg/8

Warszawa, 12 sierpnia 2010 r.

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpł. dn.	12. 08. 2010
L.dz.	34380/10

p. K. Jankowski

12.08 *Stum*

dot.: DP/1550/10/KZ z 30.07.2010 r.

**Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego**

Szanowny Panie Prezesie,

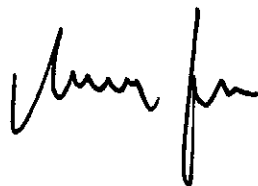
w związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o zmianie niektórych innych ustaw stanowiącej implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/65/WE z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej, pozwalam sobie przekazać poniższe uwagi.

1. Odnosząc się do proponowanego w projekcie tytułu ustawy, pragnę zwrócić uwagę na brak odnośnika wskazującego, iż niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2007/65/WE uwzględniając wejście w życie dyrektywy 2010/13/UE (wprowadzającej wersję jednolitą dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych). W związku z powyższym należy uzupełnić tytuł o ww. odnośnik.
2. Jednocześnie w nawiązaniu do pisma z dnia 22 lipca 2009 r. (sygn. Min.MD/3495/09/DP/mj) dotyczącego przestrzegania ustaleń Rady Ministrów na temat ustaw wdrażających prawo Unii Europejskiej do polskiego porządku prawnego, pozwalam sobie przypomnieć, że istnieje obowiązek dołączenia do projektu ustawy tabeli zbieżności, wskazującej dla każdego przepisu projektowanej ustawy odpowiadającą mu normę prawa UE lub normę, która umożliwi stosowanie bezpośredniej normy (jak w przypadku bezpośrednio stosowalnych rozporządzeń wspólnotowych), a w przypadku ustaw/przepisów nie wynikających wprost z prawa UE – szczegółowego ich uzasadnienia.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o przedłożenie Sekretarzowi Rady Ministrów tabeli zbieżności do projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i

telewizji oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W załączeniu przedstawiam do wykorzystania kopię pisma do Członków Komitetu Europejskiego Rady Ministrów ze wzorem tabeli zbieżności.

Z poważaniem

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. K. J.', written in a cursive style.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

FS9-0310-8.7/CZZI/487/2010

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2010 r.

Pan Sędz. D. Śleszeński

Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

9.08. 2010

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie z dnia 30 lipca 2010 r. Nr DP-1550/10/KZ projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję, co następuje:

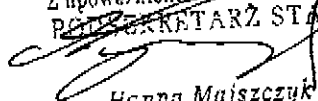
- 1) w art. 1 w pkt 30:
 - w zmienianym art. 44 w ust. 7 proponuję rozważenie wskazania terminu do uzupełnienia zgłoszenia, np. 14 dni od otrzymania, tak aby wynikający wprost z ustawy termin był jednakowy dla wszystkich dostawców usług,
 - w zmienianym art. 45 w ust. 2 oraz w ust. 3 w pkt 1 w zdaniu „treści rażąco i poważnie naruszające przepisy” proponuję rozważenie skreślenia wyrazu „rażąco”, skoro już „poważne naruszenie” jest przesłanką odmowy wpisu albo wykreślenia wpisu programów z rejestru, to tym bardziej podstawą może być „rażące naruszenie”. Obecne brzmienie zdaje się wskazywać, że obie te przesłanki, stanowiące wyrażenia nieostre, musiałyby wystąpić łącznie; analogiczna wątpliwość dotyczy również art. 1 pkt 31;
- 2) art. 1 pkt 36 dodawany art. 53a nasuwa się wątpliwość czy przepis ten nie będzie przepisem martwym w stosunku do nowego dostawcy usługi medialnej działającego krócej niż rok, gdyż nie będzie podstawy do określenia wysokości kary pieniężnej;
- 3) w Ocenie Skutków Regulacji zawarto informację, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji będzie zobowiązana do prowadzenia dodatkowych rejestrów dla operatorów audiowizualnych usług medialnych oraz wykazu dla audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Należy zatem przyjąć w kontekście informacji, że projekt ww. ustawy nie spowoduje skutków dla finansów publicznych, że wszelkie skutki finansowe z tym związane będą pokrywane w ramach środków, którymi dysponuje Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji;

SEKRETARIAT	
MINISTRA KULTURY	
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	2010 - 08 - 09
L.dz.	4456

- 4) uzasadnienie należałoby uzupełnić o tabelaryczne zestawienie przepisów prawa Unii Europejskiej, których wdrożenie jest celem projektu ustawy dostosowawczej i projektowanych przepisów prawa polskiego. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 4 pkt 1 Uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów uzasadnienie do projektu ustawy dostosowującej polskie prawo do prawa Unii Europejskiej powinno zawierać ww. tabelaryczne zestawienie.

Z poważaniem,

Z upoważnienia Ministra Finansów
PEŁNOMOCNIK STANU

Hanna Mujszczyk

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	11. 08. 2010
L.dz.	34221/10

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW
MINISTER - CZŁONEK RADY MINISTRÓW
PRZEWODNICZĄCY STAŁEGO
KOMITETU RADY MINISTRÓW

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2010 r.

Michał Boni

P. U. Jankowski

11.08

DIKAM-10-185(2)/10
102586/10

Pan

Bogdan Zdrojewski

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

uprzejmie informuję, że do projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw (pismo z dnia 30 lipca br., nr DP/1550/10/KZ), zgłaszam następujące uwagi:

1. Wyjaśnienia wymagają niezgodności treści przedłożonego projektu ustawy z propozycjami przedstawionymi w *Założeniach do projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (w związku z implementacją Dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych)* w następujących kwestiach:

- w art. 3a projektu ustawy dotyczącym procesu samoregulacji i współregulacji dostawców usług medialnych przywołano inne – niż zapowiedziano w *Założeniach* (s. 22) - artykuły ustawy mówiące o realizacji obowiązków dostawców usług medialnych;
- w *Założeniach* zapowiedziano poszerzenie art. 16b ust. 2 pkt 5 w celu wdrożenia zakazu podprogowych przekazów handlowych (s. 29), a także zmiany w art. 54 ust. 1 i 2 (s. 45) mające na celu rozszerzenie zakresu odpowiedzialności prawnej na osoby kierujące działalnością dostawców usług medialnych. W przedłożonym projekcie nie zrealizowanych ww. zapisów *Założeń*.

2. Ponadto proponuję uzupełnienie *Uzasadnienia* o dodatkowe wyjaśnienia, co do praktycznej realizacji:

- art. 6 ust. 2 pkt 12 nakładającego dodatkowe zadanie na KRRiT - „upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej).”
- art. 10 ust. 3 na mocy którego - „Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać dostawcę usługi medialnej do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady, warunki koncesji lub wiążące go akty współregulacji.”

Z poważaniem

*pełna
pełna
pełna*

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 392-31-17; fax: (+48) 022 392-31-20

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-023-482/10/KBU

W/19600 /10

Warszawa, 2010.08.05

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	05.08.2010
L.dz.	33389/10

Pan
Bogdan ZDROJEWSKI
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Gracjanę Pamieli

W odpowiedzi na pismo z dnia 30.07.2010 r., znak: DP/1550/10/KZ, dotyczące zaopiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję, iż Prokuratoria Generalnej Skarbu Państwa, co do zasady, nie zgłasza uwag do przedłożonego projektu. Tym niemniej, proponuje się uzupełnić uzasadnienie zmiany art. 16a ustawy o radiofonii i telewizji o informację wskazującą, iż surowsze regulacje dotyczące czasu trwania bloków reklamowych lub telesprzedaży zostały przyjęte w ogólnym interesie publicznym oraz że są one zgodne z prawem wspólnotowym. Należy zauważyć, iż art. 4 ust. 2 lit. a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) stanowi o skorzystaniu, ze względu na ogólny interes publiczny, przez państwo członkowskie Unii Europejskiej z prawa do przyjęcia bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy tej dyrektywy, pod warunkiem, iż przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.

Z. mesim
WICZERNIEC
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa
Piotr Rodkiewicz
Piotr Rodkiewicz

Otrzymują:

- 1) adresat – 1 egz.,
- 2) a/a – 1 egz.

Warszawa 15. 08. 2010 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

DP-I-0232-1159/10/JP

P. U. Jankowski
18.08 *[Signature]*

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	18. 08. 2010
L.dz.	350 88/10

Pan

BOGDAN ZDROJEWSKI

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo nr DP/1550/10/KZ z dnia 30 lipca 2010 r. dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję, że celowe wydaje się zastąpienie użytych w art. 17a ust. 8 oraz w art. 20e ust. 4 projektu wyrazów „w formie elektronicznej” wyrazami „w postaci elektronicznej” stosownie do terminologii, którą posługuje się ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.).

2 powołanie

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
[Signature]
z pp. Adama TABACKI
Podsekretarza Stanu

**Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji**

Jan Dworak

DP 22 - 24/10

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	1 9. 08. 2010
L.dz.	35255/10

Warszawa, 18 sierpnia 2010 roku

**Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego**

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 lipca br. (sygn DP/1550/KZ), dotyczącego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji w związku z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych (dalej zwany „projektem”) przedstawiam poniżej stanowisko KRRiT w sprawie przedmiotowego dokumentu przyjęte podczas posiedzenia w dniu 17 sierpnia br.

Przedmiotowy projekt ma na celu transpozycję do polskiego prawa dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych – zwana dalej „dyrektywą”)

Poniżej zostały przedstawione szczegółowe uwagi uszeregowane według numeracji artykułów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn zm. – zwana dalej „ustawą”).

Przedmiotowe uwagi mają na względzie zapewnienie zarówno prawidłowej transpozycji dyrektywy do polskiego prawa, jak i utrzymanie wewnętrznej spójności ustawy oraz stworzenie warunków dla skutecznej kontroli przestrzegania jej postanowień przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, jak również dbałość o przejrzystość zapisów dla jej adresatów.

SEKRETARIAT SEKRETARZA STANU MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	20 SIE. 2010
L.dz.	169

1. Objasnienie pojęć ustawowych

Definicja „dostawcy usługi medialnej”

Należy zwrócić uwagę, iż wbrew brzmieniu przedmiotowej definicji obejmującej jedynie nadawców i dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie projektodawca w niektórych przepisach projektu przyjmuje szersze znaczenie tego terminu obejmując jego zakresem również operatorów rozprowadzających program. Ta niespójność wymaga usunięcia.

Definicja „dostarczania usługi medialnej”

Ze względu na zmiany proponowane poniżej w zakresie rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych oraz wprowadzenia wykazu audiowizualnych usług medialnych proponujemy nadać następujące brzmienie art. 4 pkt 8 ustawy:

„8) dostarczaniem usługi medialnej jest rozpowszechnianie ~~lub rozprowadzanie~~ programu albo udostępnianie publiczne audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;”.

Należy wskazać również, iż rozprowadzanie programu nie mieści się w ramach działalności dostawcy audiowizualnych usług medialnych określonej w projektowanym art. 4 pkt 4 ustawy.

Definicja nadawcy społecznego

Odnosząc się do proponowanej definicji „nadawcy społecznego” należy wskazać, iż powinna ona uwzględniać zmiany przewidziane w przedmiotowym projekcie. W związku z powyższym proponujemy art. 4 pkt 12 lit. c ustawy nadać brzmienie: „c) który nie nadaje przekazów handlowych,”.

Definicja programu wyspecjalizowanego

W definicji programu wyspecjalizowanego (proponowany art. 4 pkt 15 ustawy) należy uwzględnić specyfikę programów radiowych poprzez wprowadzenie odrębnych definicji telewizyjnego i radiowego programu wyspecjalizowanego:

„15) programem wyspecjalizowanym telewizyjnym jest program telewizyjny, w którym nie mniej niż 70 % czasu nadawania programu w ciągu tygodnia miesiąca, w godzinach 6-23, stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu;”

„15a) programem wyspecjalizowanym radiowym jest program radiowy, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu tygodnia w godz. 6-23 stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu, przy czym w przypadku programu, w którym specjalizacja jest realizowana wyłącznie przez audycje słowne i inne przekazy słowne, te audycje i inne przekazy stanowią nie mniej niż 35% czasu jego nadawania w ciągu tygodnia w godz. 6-23;”

Definicja reklamy

Definicji reklamy (proponowany art. 4 pkt 9 ustawy) należy nadać brzmienie jednoznacznie wskazujące, iż obejmuje ona „autopromocję” w rozumieniu projektowanego art. 4 pkt 24 ustawy:

„9) reklamą jest każdy przekaz w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, ~~albo w celu autopromocji~~, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług oraz autopromocja.”

Ponadto, należy wskazać, iż tak zaproponowana w projekcie definicja reklamy pozostawia poza regulacją ustawy o radiofonii i telewizji przekazy inne niż reklama związana z działalnością gospodarczą i zawodową. Poza regulacją ustawy znajdzie się w szczególności tzw. reklama społeczna i reklama polityczna.

Należy podkreślić, iż obecnie obowiązująca szeroka definicja reklamy telewizyjnej (a więc obejmującej również promocję idei) jest dopuszczalna w świetle swobody przyznanej państwom członkowskim na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy.

Należy wskazać, iż powyższe zmiany będą prowadzić do szeregu niespójności i nierównego traktowania podobnych form przekazów o charakterze perswazyjnym. Prowadzi również do następujących konsekwencji, które jak się wydaje nie zostały przewidziane przez projektodawcę:

Proponowana zmiana może w szczególności prowadzić do niestosowania do takich przekazów obowiązków jakościowych w zakresie przekazów handlowych – określonych w art. 16b ustawy.

Ponadto może powodować nieskuteczność zakazu sponsorowania audycji przez partie polityczne (por. art. 17 ust. 5 ustawy), którego utrzymanie uzasadniono w następujący sposób (por. str. 19 uzasadnienia projektu):

W definicji tej zrezygnowano z określenia sponsora jako przedsiębiorcy¹, co uzasadniałoby dosłowne brzmienie Dyrektywy. Byłoby to bowiem ujęcie zbyt wąskie, rodzące ryzyko nadużyć i nie korespondujące np. z zakazem sponsorowania przez partie polityczne, związki zawodowe i organizacje pracodawców (art. 17 ust. 5 Ustawy).

Dodatkowo, w wypadku nieuwzględnienia zawartej powyżej uwagi dotyczącej definicji „nadawcy społecznego” proponowane wyłączenie z zakresu reklamy pozwoli na nadawanie takich przekazów nadawcom społecznym, których zgodnie z art. 4 pkt 1a lit. c obowiązuje zakaz nadawania reklamy w rozumieniu ustawy.

Proponowana zmiana może również spowodować skutki w zakresie tzw. kwot ekranowych, ponieważ ogłoszenia nie będące reklamą będą musiały być zaliczane do czasu nadawania w rozumieniu art. 15 ust. 1 i 3 oraz art. 15a ust. 1 ustawy.

Zmiana definicji reklamy może również mieć wpływ na stosowanie art. 19 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz.U. Nr 132, poz. 1111, z późn zm.) zgodnie z którym nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w wysokości 1,5 % przychodu uzyskanego z tytułu emisji reklam, telesprzedaży i audycji sponsorowanych albo przychodu pochodzącego z pobranych

¹ Dyrektywa w art. 1 lit. k) określa sponsora jako „publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna”

bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

Powyższa zmiana pozwala na zasadniczo dowolne umieszczanie takiej „reklamy” bez uwzględniania reguł dotyczących dopuszczalnego czasu nadawania reklamy oraz zasad przerywania audycji w celu jej nadania. Powyższe podejście jest niespójne z poglądem przedstawionym na str. 17 uzasadnienia projektu:

Przyjęcie proponowanego przez Dyrektywę dopuszczenia przerywania audycji dowolną ilość razy i w każdym czasie, przy zachowaniu jedynie limitu godzinowego, wraz z liberalnym podejściem w kwestii legalizacji lokowania produktów, mogłoby spowodować nadmierne nasycenie audycji treściami reklamowymi, jak również godzić bezpośrednio w integralność utworów.

Należy wskazać, iż ochrona widzów/konsumentów przed nadmierną reklamą pozostaje jednym z celów dyrektywy, potwierdzonym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości WE (por. wyrok z dnia 23 października 2003 r. w sprawie C-245/01 wraz z przywołanym w nim orzecznictwem).

Ponadto, należy zauważyć, iż szerokie rozumienie reklamy obejmujące również promocję idei zostało przyjęte na gruncie art. 2 lit. f Europejskiej Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej sporządzonej w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r., zmienionej Prokołem Poprawek sporządzonym w Strasburgu dnia 9 września 1998 r. (zwana dalej „Konwencją”), a która stanowi część polskiego porządku prawnego jako umowa międzynarodowa ratyfikowana za zgodą wyrażoną w ustawie:

"reklama" to każdy publiczny przekaz nadawany za opłatą lub inną formą wynagrodzenia albo w celach autopromocji, zmierzający do promowania sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktu lub usługi, promocji idei lub sprawy albo osiągnięcia innego efektu pożądanego przez reklamodawcę lub samego nadawcę.

Szerokie podejście do przekazów handlowych zostało utrzymane również w przyjętym 24 września 2009 r. projekcie Drugiego Protokołu Poprawek do Konwencji, i uwzględnione w proponowanych tam zmianach definicji „audiowizualnego komunikatu handlowego” (projektowany art. 2 lit. j Konwencji) oraz „reklamy telewizyjnej” (projektowany art. 2 lit. k Konwencji).

Można zarazem zgodzić się z poglądem, iż reklama polityczna zasługuje na odrębne całościowe uregulowanie. Jednakże do czasu opracowania takiej całościowej regulacji, uwzględniającej podniesione powyżej problemy i zapewniającej widzom odpowiednią ochronę, celowe jest utrzymanie obecnego szerokiego podejścia do definicji reklamy w rozumieniu ustawy.

Mając powyższe na uwadze za zasadne, przy zachowaniu pewnych warunków można natomiast uznać wyodrębnienie „reklamy społecznej”. W opinii KRRiT wymagałoby to sformułowania pozytywnej definicji „reklamy społecznej”, która gwarantowałaby, iż takie przekazy nie mają celu komercyjnego, w szczególności nie służą chociażby pośrednio promocji towarów lub usług. W szczególności należy uznać, iż takie ogłoszenia nie powinny być łączone z produktem handlowym bądź przedsiębiorcą, producentem lub dystrybutorem tego produktu. Należy przypomnieć, iż kwestia przekazów tego typu była poruszana w raporcie przygotowanym na zlecenie Komisji Europejskiej.

Definicja taka mogłaby również ograniczać krąg podmiotów, od których może pochodzić taka reklama – np. organizacji pożytku publicznego, organów administracji publicznej. Reklama tego typu nie byłaby zaliczana do czasu nadawania reklamy w rozumieniu ustawy o radiofonii i telewizji.

W związku z powyższym proponujemy dodanie do art. 4 nowego pkt umieszczonego po pkt 19 w brzmieniu:

„19a) Reklamą społeczną jest przekaz pochodzący od organizacji pożytku publicznego, o której mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm) lub organu administracji publicznej, popierający określoną ideę lub akcję charytatywną, w tym zachęcający do przekazywania darowizn na określony ważnie społecznie cel, pod warunkiem, iż nie zawiera zachęty do zakupu określonego produktu bądź usługi, i nie uzależnia przekazania środków na cele charytatywne od oczekiwanych zachowań konsumenta, a w szczególności nie jest związany z zakupem towaru lub skorzystania z usług tego podmiotu;”.

W celu wyłączenia takich przekazów z limitu reklamy należy zmodyfikować projektowany art. 16 ust. 5 ustawy.

Definicja „lokowania produktu”

W projektowanym art. 4 pkt 23 ustawy zaproponowano następujące brzmienie definicji „lokowania produktu”:

lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, w tym także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi znacznej wartości

Proponujemy nadać nowe brzmienie tego przepisu poprzez wykreślenie wyrazów „w tym także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi znacznej wartości” i zastąpienia ich kropką.

Należy uznać, iż wyróżnianie tego typu przekazów w definicji wydaje się zbędne, gdyż nie budzi wątpliwości, iż definicja obejmuje je w swojej podstawowej części co zaznacza sam projektodawca stosując wyrazy „w tym”. Wyróżnienie to nie znajduje również zastosowania w dalszej części proponowanego tekstu ustawy. Konsekwentnie proponujemy również wykreślenie projektowanego art. 17 ust. 8 pkt 2 ustawy.

2. Art. 6 ustawy

Projektowany art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy powinien otrzymać brzmienie „3) podejmowanie w zakresie przewidzianym ustawą, rozstrzygnięcie w sprawach koncesji na rozpowszechnianie programów, wpisu do rejestru programów oraz wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, jak również prowadzenie tego rejestru i wykazu”.

W projektowanym art. 6 ust. 2 pkt 9 ustawy wyraz „wobec” należy zastąpić wyrazami „w sprawach”.

W pkt 11 proponujemy zastąpienie wyrazów „podejmowanie działań zachęcających” wyrazem „zachęcanie”.

Proponujemy nadać następujące brzmienie pkt 12: „12) upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej) **oraz współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami właściwymi w zakresie edukacji medialnej.**”

3. Art. 8 ustawy

W związku z rozszerzeniem kompetencji KRRiT, należy również rozszerzyć zakres zasady niepołączalności ustanowionej w art. 8 ust. 4 ustawy poprzez zastąpienie wyrazu „nadawcą” wyrazami „dostawcą usług medialnych”. Odpowiednia zmiana może być przeprowadzona poprzez modyfikację art. 1 pkt 1 projektu ustawy.

4. Art. 10 ustawy

W projekcie ustawy proponuje się wprowadzenie nowego brzmienia art. 10 ust. 2 i ust 3 dotyczących uprawnień Przewodniczącego KRRiT do:

- żądania od dostawcy usług medialnych przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy z przepisami ustawy, warunkami koncesji, wiążącymi go aktami samoregulacji lub współregulacji;
- wezwania dostawcy usługi medialnej do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady, warunki koncesji lub wiążące go akty współregulacji.

Ponadto, odpowiedniej zmiany dokonano w art. 10 ust. 4, który zawiera uprawnienie do wydania decyzji Przewodniczącego KRRiT nakazującej zaniechanie działań, o których mowa w art. 10 ust. 3 ustawy.

Zachęcanie przez ustawodawcę do samoregulacji lub współregulacji należy uznać za zasługujące na poparcie, niemniej jednak komentowany przepis budzi poważne wątpliwości interpretacyjne.

Projektodawca nie zdefiniował samoregulacji i współregulacji ani nie wskazał w projekcie ustawy różnicy pomiędzy tymi pojęciami co wydaje się niezbędne dla właściwego stosowania odpowiednio art. 10 ust. 2 i ust. 3 ustawy.

Przyznanie organowi kompetencji o niejasnym zakresie może budzić również wątpliwości pod względem zachowania konstytucyjnej zasady określoności prawa, szczególnie gdy przepis stanowi swoiste odesłanie poza system prawa powszechnie obowiązującego.

W wyroku z dnia z dnia 23 marca 2006 r. (sprawa K 4/06) Trybunał Konstytucyjny stwierdził:

„Kontrola zgodności z Konstytucją posługiwania się przez ustawodawcę zwrotami niedookreślonymi musi być szczególnie rygorystyczna w odniesieniu do przepisów, które mogą być stosowane w ramach działań władczych organu władzy publicznej wkraczających w sferę konstytucyjnych praw i wolności jednostek. Jak trafnie stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 30 października 2001 r., sygn. K 33/00, "Ustawodawca nie może poprzez niejasne formułowanie tekstu przepisów pozostawiać organom mającym je stosować nadmiernej swobody przy ustalaniu w praktyce zakresu podmiotowego i przedmiotowego ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw jednostki".

Ponadto, komentowany przepis może zostać uznany za niespójny w odniesieniu do przepisu art. 14 ust. 1, który wskazuje, iż „nałożenie na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy”.

Należy wskazać, iż projektodawca chcąc przyznać KRRiT uprawnienie do działania w zakresie kontroli przestrzegania kodeksów dobrych praktyk przez nadawców, mógłby odwołać się do rozwiązań przyjętych w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), odpowiednio uzupełniając ten przepis. Pogłębionej analizy wymaga jednakże czy taka zmiana nie pociąga za sobą konieczności nowelizacji innych ustaw np. ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

5. Art. 15 ustawy

Proponujemy nadać nowe brzmienie art. 15 ust. 2 ustawy:

„2. Nadawca programu radiowego, z wyłączeniem programu tworzonych w całości w języku mniejszości narodowej lub etnicznej lub w języku regionalnym, w rozumieniu art. 19 ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz.U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.), przeznaczają co najmniej 33% kwartalnego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim, z tego co najmniej 75 % w godzinach 6.00 - 23.00.

W art. 15 ust. 4 ustawy proponujemy nadać następujące brzmienie zdania wstępnego: „4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział w programie telewizyjnym audycji, o których mowa w ust. 1 i 3 oraz w programie radiowym utworów, o których mowa w ust. 2 dla:”.

W art. 15 ust. 4 ustawy w zdaniu końcowym proponujemy wykreślić sformułowanie „wpływ danej kategorii programów na odbiorców i zróżnicowanie kulturowe audycji i utworów w programach.” ponieważ KRRiT, aby uwzględnić wpływ danej kategorii programów na odbiorców musiałaby najpierw przeprowadzić odpowiednie badania, co nie mieści się w jej ustawowych zadaniach, zaś wyrażenie „zróżnicowanie kulturowe audycji” jest niejasne.

Ponadto, proponujemy uchylenie pkt 3 w art. 15 ust. 4 ustawy, ponieważ przewidziany w nim wyjątek nie znajduje podstaw w przepisach dyrektywy. Należy uznać, iż „obniżenie to może nastąpić tylko w wypadkach, gdy z przyczyn obiektywnych, tj. trudnej sytuacji ekonomicznej lub braku odpowiedniego repertuaru, nadawca nie jest w stanie zapewnić wymaganego udziału audycji europejskich” (por. opinię o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, wyrażoną przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej z dnia 21 października 2003 r.). Wyjątek przewidziany w komentowanym przepisie nie spełnia tego wymogu.

Ponadto, wydaje się, iż ustawa powinna określać maksymalny poziom obniżenia w drodze rozporządzenia udziału, o którym mowa w art. 15 ust. 4. Proponujemy dodanie nowego ust. 5 w następującym brzmieniu „5. Udział określony na podstawie ust. 4 nie może być niższy od określonych w ust. 1 -3 o więcej niż o 20%.”.

6. Art. 16a ustawy

Terminologię zastosowaną w projektowanym art. 16 ust. 3 ustawy należy dostosować do brzmienia art. 20 ust.2 dyrektywy, który odnosi się do „filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych.

7. Art. 16b ustawy

Odnosząc się do upoważnienia do wydania rozporządzenia KRRiT wprowadzonego w projektowanym art. 16b ust. 3a ustawy, należy wskazać, iż ustawa powinna zostać uzupełniona o przepis prawa materialnego odnoszący się do przekazów handlowych dotyczących tzw. „niezdrowej żywności”. Ponadto, należy wskazać na decydującą rolę ministra właściwego do spraw zdrowia jako organu posiadającego odpowiednie kompetencje dla określenia rodzajów takiej żywności.

W związku z powyższym proponujemy nadanie nowego brzmienia art. 16b ust. 3a i dodania nowego ust. 3b:

„3a. Audycjom dla dzieci nie mogą towarzyszyć ani nie mogą być w nich umieszczane przekazy handlowe dotyczące środków spożywczych, w rozumieniu ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. Nr 171, poz. 1225 z późn. zm.), zawierające składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana.

3b. Minister właściwy do spraw zdrowia, określi w drodze rozporządzenia rodzaje środków spożywczych, o których mowa w ust. 3a.”.

8. Art. 17a ustawy

Należy rozważyć wprowadzenie, wzorem wielu państw członkowskich UE (np. Belgia, Czechy, Francja, Irlandia), tzw. fazy edukacyjnej podczas, której widzowie zostaliby zaznajomieni z nowymi oznaczeniami np. w formie planszy wyjaśniającej. Celem fazy edukacyjnej jest zapoznanie konsumentów ze zjawiskiem lokowania produktu.

Rozwiązaniem mogło by być wprowadzenie w przepisach przejściowych przepisu epizodycznego, wprowadzającego dalej idące wymogi dotyczącego oznaczania audycji, w których zastosowano lokowanie produktu w okresie pierwszych lat obowiązywania ustawy.

Mając na względzie uwagi podniesione powyżej w zakresie definicji „lokowania produktu” oraz fakt, że projekt nie wyposażył regulatora rynku w narzędzia pozwalające na precyzyjne i skuteczne określanie progu „znaczej wartości” należy rozważyć rezygnację z rozróżnienia na lokowanie produktu i „nieodpłatne udostępnianie towaru lub usługi do wykorzystania w audycji...”.

W rezultacie zastosowania takiego rozwiązania, z jednej strony zmniejszone zostaną koszty regulacji zarówno po stronie regulatora jak i dostawców, z drugiej zaś wyeliminowana zostanie szara strefa w zakresie lokowania produktu. W ten sposób bez względu na wartość lokowania ta forma przekazu handlowego będzie podlegać regułom dotyczącym lokowania produktu w tym obowiązki ewidencji i oznaczania. Ponadto, na stronie 42 uzasadnienia

projektu występuje nieścisłość w stosunku do projektu ustawy (wyjaśnienie znaczenia pojęć „nadmiernego eksponowania produktu” oraz „znacznej wartości”). W uzasadnieniu wskazano, iż pojęcia te powinny zostać wyjaśnione w toku interpretacji przepisów przez doktrynę prawa i orzecznictwo sądowe, podczas gdy projekt ustawy przyznaje w tym zakresie uprawnienie do wydania rozporządzenia przez KRRiT. Należy ponadto wskazać, iż art. 17a ust. 8 nie zawiera odpowiednich wytycznych w tym względzie.

Zgodnie z art. 17a ust. 2 „Neutralną informację o producencie lub sprzedawcy lokowanego produktu oraz o samym produkcie umieszcza się na końcu audycji”, co może powodować, niezamierzony efekt promocyjny. Wprowadzony obowiązek jest niespójny z przedstawionym uzasadnieniem: *chodzi o to, żeby lokowanie produktu nie wypierało sponsorowania będącego mniej ingerencyjną formą przekazu handlowego. Wielokrotne informowanie o podmiocie lokującym i produkcie stanowiłoby nieuzasadnioną korzyść dla tego podmiotu* (por. str. 21 uzasadnienia projektu).

Wprowadzony w art. 17a ust. 2 ustawy wyjątek od reguły oznaczania tzw. audycji nabytych przez nadawcę, choć dopuszczalny na gruncie dyrektywy, może w praktyce regulacyjnej doprowadzić do pojawienia się wątpliwości. Zgodnie z dominującą, jak do tej pory, interpretacją przepisy regulujące lokowanie produktu powinny odnosić się do wszystkich audycji bez względu na ich pochodzenie.

Wprowadzenie wspomnianego wyjątku może natomiast budzić wątpliwości dotyczące np. obowiązku ewidencjonowania i przechowywania przez dostawcę audycji nabytych, w których zastosowano lokowanie produktu. Stąd też zasadne wydaje się albo doprecyzowanie tego przepisu albo też rozważenie rezygnacji z przedmiotowego wyjątku.

Wyjątek ten wydaje się również niezrozumiały z punktu widzenia interesów konsumenta, co podkreślił Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w swoich uwagach w czasie konsultacji międzyresortowych (str. 42 uzasadnienia projektu). W tym kontekście wydaje się również, że niewłaściwie zostało zinterpretowane stanowisko KRRiT w tym względzie, która podkreślała potencjalne trudności w dotarciu do umów handlowych pozostających w gestii dostawców usług medialnych, bez wyraźnego przyznania tego rodzaju uprawnień (wgląd w umowy) regulatorowi.

W tym kontekście należy również wskazać na przepis art. 7 pkt 11 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym („kryptoreklama, która polega na wykorzystywaniu treści publicystycznych w środkach masowego przekazu w celu promocji produktu w sytuacji gdy przedsiębiorca zapłacił za tę promocję, a nie wynika to wyraźnie z treści lub z obrazów lub dźwięków łatwo rozpoznawalnych przez konsumenta”).

Proponujemy nadać następujące brzmienie proponowanemu art. 17a ust. 6: „6. Nadawca zobowiązany jest do prowadzenia i **przechowywania przekazywania Krajowej Radzie** ewidencji audycji, w których zastosowano lokowanie produktu.”.

Obowiązek przekazywania ewidencji KRRiT mógłby wiązać się z nadmiernym obciążeniem dla dostawców usług medialnych. Jednocześnie KRRiT zachowuje uprawnienie dostępu do ewidencji na mocy art. 10 ust. 2 ustawy.

W art. 16 i 17 proponujemy wprowadzić zapisy o analogicznym brzmieniu odnoszące się do ewidencji, o której mowa odpowiednio w art. 16 ust. 7 pkt 5 oraz w art. 17 ust. 8 ustawy.

Biorąc pod uwagę brzmienie art. 17 ust. 3 ustawy (dotyczącego sponsorowania) należy rozważyć możliwość całkowitego bądź częściowego zakazu łączenia w jednej audycji sponsorowania oraz lokowania produktu. Tego typu regulacja pozwoliłaby zapobiec

nadmiernej komercjalizacji treści przy jednoczesnej ochronie przed wpływaniem sponsora na treść audycji. Decyzje o zakazie łączenia tych technik podjęto we Francji, Holandii oraz Irlandii.

9. Art. 18a ustawy

W art. 18a ust. 1 ustawy przy wymienianiu udogodnień dla osób z dysfunkcją narządu wzroku oraz osób z dysfunkcją narządu słuchu wyraz „lub” należy zastąpić wyrazem „oraz”.

Język migowy i napisy dla niesłyszących nie są technikami zamiennymi. Dla osób niesłyszących i niedosłyszących od urodzenia język migowy jest pierwszym językiem i nie każda z tych osób zna pisany język polski i potrafi czytać napisy. KRRiT zwracała wcześniej uwagę na te kwestie. Należy podkreślić również fakt, że ponieważ każda z wymienionych technik skierowana jest do innego odbiorcy, proponowane 10 % powinno odnosić się do każdej z nich z osobna. W ten sposób uniknie się sytuacji, że dostawca usług medialnych, zastosuje jedną, najmniej kosztowną technikę, wypełniając w ten sposób zapisy ustawy.

10. Art. 20 ustawy

Należy wskazać na celowość wprowadzenie obowiązku przekazywania KRRiT zarejestrowanego programu rozprowadzanego, operatora satelitarnych platform cyfrowych i innych platform służących do rozprowadzania programów niezależnie od zastosowanej technologii.

Rozwiązanie to dałoby Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji możliwość sprawdzenia np. czy w rozprowadzonym programie, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zamieszczone zostały treści rażąco i poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5 co jest konieczne dla wypełnienia dyspozycji projektowanego art. 45 ust. 3 ustawy.

Uniemożliwiłoby to działania operatorów, którzy odmawiają przekazania zarejestrowanego programu rozprowadzanego, zastrzegając się umową z nadawcą programu, który zabronił rejestracji programu. Obecnie jedynie nadawca krajowy, na podstawie art. 20. ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji ma obowiązek utrwalania audycji, reklam lub innych przekazów na odpowiednich nośnikach i przechowywania ich przez okres 28 dni od dnia rozpowszechnienia audycji.

W związku z powyższym proponujemy dodanie w art. 20 ust. 1a w brzmieniu „1a. Na wezwanie Przewodniczącego KRRiT operator rozprowadzający program jest obowiązany utrwalić i przekazać zapis programu wskazanego w wezwaniu, przez okres w nim wskazany, nie dłuższy niż 28 dni.”.

Odpowiedniej zmiany wymagać będzie również art. 20 ust. 4 ustawy zawierający upoważnienie do wydania rozporządzenia KRRiT.

Należy ponadto wyrazić wątpliwość czy odpowiednie stosowanie art. 20 ustawy (na mocy projektowanego art. 20f ustawy) pozwoli właściwie określić początek terminu („okres 28 dni od dnia rozpowszechnienia audycji, reklamy lub innego przekazu”)

11 Art. 20e ustawy

Należy wskazać, iż nałożenie na dostawców usług medialnych na żądanie obowiązku przeznaczenia 5% zawartości katalogu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych nie wynika bezpośrednio z dyrektywy. Można sądzić, iż tego rodzaju dodatkowy obowiązek nałożony na dostawców usług medialnych na żądanie może mieć negatywny wpływ na rozwój tego sektora w Polsce.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że uznanie liczby audycji zawartych w katalogu za podstawę obliczania procentowego udziału, o którym mowa w art. 20a ust.1 pkt 1 ustawy, może doprowadzić do umieszczania w katalogu dużej liczby krótkich epizodów o niskiej wartości w celu wypełnienia przez dostawców obowiązków ustawowych. Projektodawca może rozważyć określenie w ustawie minimalnego czasu trwania takiej audycji.

12. Art. 21 ustawy

Art. 21 ust. 1a pkt 11 proponujemy nadać brzmienie „11) upowszechnianie edukacji medialnej.”.

13. Art. 37a ustawy

W związku z rozszerzeniem zakresu ustawy, a także w celu umożliwienia wykonania art. 53 oraz art. 53a ustawy, należy wyraz „nadawca” zastąpić wyrazami „dostawca usług medialnych”.

14. Art. 42 ust. 2 ustawy

Przedmiotowy przepis zawiera upoważnienie KRRiT do ustalenia w drodze rozporządzenia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych wysokości opłaty za wpis do rejestru lub wykazu. Należy wskazać, iż zgodnie z art. 217. Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy co oznacza konieczność określenia w ustawie tych elementów:

Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie akcentował, że "wyliczenie (...) zawarte [w art. 217 Konstytucji] należy rozumieć jako nakaz uregulowania ustawą wszystkich istotnych elementów stosunku daninowego, do których zaliczają się m.in.: określenie podmiotu oraz przedmiotu opodatkowania, stawek podatkowych, zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatku. Trybunał Konstytucyjny podkreślał również, iż wyliczenie zawarte w art. 217 Konstytucji nie ma charakteru wyczerpującego, co oznacza, że wszystkie istotne elementy stosunku daninowego powinny być uregulowane bezpośrednio w ustawie, zaś do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane tylko te sprawy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji danej daniny (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie K 7/08).

Podobną uwagę należy odnieść również do art. 40 ust. 2 ustawy, który jest aktualnie przedmiotem postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym.

15. Art. 43 ustawy

Należy wskazać, iż projektodawca dokonując zmian w zakresie rejestracji rozprowadzania programów nie dokonał odpowiednich zmian w art. 43 ustawy.

Krajowa Rada przez wzgląd na istotne znaczenie tego przepisu, zastrzega sobie zgłoszenie dalszych uwag w tym zakresie w toku dalszych prac legislacyjnych.

16. Art. 44 ustawy

Na wstępie należy wskazać, iż dla zapewnienia przejrzystości tekstu ustawy niezbędne jest odrębne uregulowania rejestru rozprowadzanych programów i rejestru programów rozpowszechnianych w systemie teleinformatycznym.

Obecna redakcja komentowanego przepisu wraz z projektowanym art. 4 pkt. 8 ustawy (definicja dostarczania usługi medialnej) oraz uzasadnieniem ustawy prowadzi do wniosku, iż ustawodawca zaliczył podmioty rozprowadzające program do dostawców usług medialnych co powoduje szereg niezamierzonych skutków rozszerzając zakres stosowania przepisów ustawy.

Proponujemy nadać następujące brzmienie art. 44 ustawy:

- „Art. 44. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu programu do rejestru, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2 na podstawie zgłoszenia.
2. Operator rozprowadzający program dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż 2 miesiące przed rozpoczęciem jego rozprowadzania.
3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno:
- 1) wskazywać wnioskodawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania;
 - 2) określać program przewidziany do rozprowadzania i jego nadawcę;
 - 3) określać obszar, na którym program ma być rozprowadzany;
4. Operator rozprowadzający program dołącza do zgłoszenia:
- 1) dokumenty wskazujące, że rozprowadzanie programu nie będzie naruszało praw nadawcy programu;
 - 2) dokumenty wskazujące, że program jest rozpowszechniany, a w przypadku programu przekazywanego przez nadawcę operatorowi - umowę z nadawcą programu;
 - 3) oświadczenie o kolejności wprowadzania do systemu rozprowadzania programów dostępnych na terenie objętym rozprowadzaniem za pomocą urządzeń odbiorczych powszechnego odbioru, których rozprowadzanie nie podlega zgłoszeniu.
5. Wpis do rejestru zawiera dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.
6. Rozprowadzanie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie 2 miesięcy od daty złożenia wniosku.
7. W sytuacji, gdy organ rejestracyjny wezwał dostawcę usług medialnych do uzupełnienia zgłoszenia, termin o którym mowa w ust. 6, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.
8. Operator rozprowadzający program jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu usługi medialnej do rejestru. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.”

Po art. 44 w proponowanym brzmieniu proponujemy dodać art. 44a w następującym brzmieniu:

„Art. 44a. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu programu do rejestru, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt. 1 na podstawie zgłoszenia.

2. Nadawca programu telewizyjnego rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem jego rozpowszechniania.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno:

1) wskazywać nadawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt;

2) określać program przewidziany do rozpowszechniania;

3) sposób rozpowszechniania programu.

4. Wpis do rejestru zawiera dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

5. Rozpowszechnianie programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1, można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od daty zgłoszenia.

6. W sytuacji, gdy organ rejestracyjny wezwał nadawcę do uzupełnienia zgłoszenia, termin o którym mowa w ust. 5, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.

7. Nadawca jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu do rejestru. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.”.

17. Art. 45 ustawy

W związku ze zmianami proponowanymi w art. 44 i 44a ustawy należy odpowiednio dostosować brzmienie art. 45 ust. 1 ustawy poprzez odpowiednie posłużenie się pojęciami „nadawca” i „rozpowszechnianie programu”.

Projektodawca powinien również rozważyć czy do rozpowszechniania programów wyłącznie w systemach teleinformatycznych nie powinny znaleźć zastosowanie niektóre z przesłanek określonych w art. 38 ustawy.

Należy wskazać, iż w art. 45 ust. 1 pkt. 3 posłużono się niejasnym określeniem „środku”. Ponadto, wydaje się, iż projektodawca mógł posłużyć się w tym przepisie konstrukcją analogiczną do art. 38 ust. 1 pkt. 3 ustawy.

Projektodawca może rozważyć również czy ustawa nie powinna określać czasu obowiązywania wpisu do rejestru i wykazu.

18. Art. 46 ustawy

W art. 46 ustawy proponujemy zastąpić wyrazy „niektórych programów” wyrazami „programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych”.

19. Art. 52 ustawy

W związku ze zmianą art. 2 ustawy i zwolnienia programów rozpowszechnianych w systemach teleinformatycznych z obowiązku uzyskania koncesji odpowiednich zmian wymaga art. 52.

20. Art. 53 ustawy

W art. 53 ust. 1 ustawy określającym podstawę do nałożenia kary finansowej, należy odesłać do art. 16a ustawy w całości, tak by zapewnić skuteczność zakazu przerywania audycji w celu nadania reklam lub telesprzedaży w programach publicznej radiofonii i telewizji. Obecne odesłanie nie obejmuje art. 16a ust. 6 ustawy.

W art. 53 oraz 53a za podstawę wymiaru kary pieniężnej przyjęto przychód dostawcy osiągnięty w poprzednim roku podatkowym. Należy wskazać, iż ustawa w brzmieniu przewidzianym w projekcie nie reguluje kwestii nałożenia kary na dostawcę w pierwszym roku jego działalności.

Wyodrębnienia w odrębną jednostkę redakcyjną wymaga przepis dotyczący nałożenia kary w związku z naruszeniem obowiązku, o którym mowa w art. 43 ponieważ operator kablowy (lub operator rozprowadzający program) nie jest dostawcą usług medialnych w rozumieniu komentowanego projektu. Odpowiedniej zmiany wymaga również art. 10 ustawy, tak by mógł znaleźć zastosowania również do operatorów rozpowszechniających program.

21. Przepisy przejściowe

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o zmianie niektórych ustaw w art. 1 pkt 34 uchyla art. 47 ustawy o radiofonii i telewizji. W art. 47 ustawy o radiofonii i telewizji zostały nałożone obowiązki koncesyjne na działalność polegającą na rozprowadzaniu programów w sposób bezprzewodowy, który nie wymaga rezerwacji częstotliwości.

Według stanu na dzień 6 sierpnia 2010 r. na podstawie art. 47 ustawy zostały udzielone koncesje czterem podmiotom. Powyższe koncesje zostały wydane na dziesięć lat, wygasną w latach 2013-2020. Za udzielenie koncesji została pobrana opłata koncesyjna.

Projekt ustawy nie przewiduje prawa intertemporalnego w stosunku do niniejszych koncesji. Nie określa czy uprawnienia nabyte w koncesjach zostają zachowane czy jest przewidziana inna regulacja.

Ustawa nie odnosi się do tzw. interesów w toku w stosunku do postępowań rozpoczętych przed wejściem w życie przepisów projektowanej ustawy. Mając na uwadze powyższe należy rozważyć wprowadzenie przepisu: „*Do postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.*”

Jednocześnie ze względu na ochronę praw nabytych uzyskanych w drodze koncesji, proponujemy by przepisy ustawy w brzmieniu ustalonej niniejszą ustawą miały zastosowanie do koncesji udzielonych po jej wejściu w życie, w tym koncesji udzielonych w trybie art. 35a ustawy.

22. Uwagi do uzasadnienia ustawy

W uzasadnieniu do art. 41 ustawy (str. 28 uzasadnienia projektu) projektodawca błędnie zaliczył podmioty rozprowadzające program do dostawców usług medialnych w rozumieniu ustawy.

W zawartej w uzasadnieniu do projektu ustawy „Ocenie skutków regulacji” na str. 44 w pkt. 3.1. „Wpływ projektowanej ustawy na sektor finansów publicznych , w tym budżet państwa i

budżety jednostek samorządu terytorialnego” wskazano, iż „ustawa nie wprowadza dodatkowych kosztów obciążających budżet państwa lub budżety jednostek samorządu terytorialnego”.

W świetle przedstawionych w Ocenie skutków regulacji dodatkowych zadań nałożonych na KRRiT, w tym m.in. „organizowania badań treści i odbioru programów radiowych i telewizyjnych oraz usług medialnych na żądanie” (por. projektowany art. 6 ust. 2 pkt 5 ustawy) należy uznać, iż będą się one wiązały z koniecznością dodatkowych wydatków. W tym kontekście należy wskazać, iż zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy „Koszty działalności Krajowej Rady i Biura Krajowej Rady są pokrywane z budżetu państwa”.

Transpozycja przepisów Dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych znacznie poszerza zakres usług poddanych kontroli Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o nowe usługi linearne i usługi na żądanie, wskutek czego KRRiT będzie musiała zapewnić, aby usługi te były świadczone na warunkach określonych w Dyrektywie (odpowiedni system kontroli i monitoringu), a także sporządzać analizy i raporty, prowadzić większą ilość postępowań koncesyjnych i rejestrowych, egzekwować stosowanie przepisów prawnych w odniesieniu do znacznie szerszej niż dotąd grupy podmiotów, co wymaga zaangażowania znacznych środków. Nie zostały natomiast przedstawione konkretne, kwotowe skutki tych zmian oraz źródła ich finansowania.

Uwzględniając przekazane już do Wieloletniego Planu Finansowego Państwa na lata 2010-2013 potrzeby w zakresie realizacji rozszerzonych zadań KRRiT związanych z implementacją dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych przede wszystkim w zakresie zwiększenia zatrudnienia o 10 etatów w 2011 roku, co skutkuje wzrostem wydatków na wynagrodzenia z pochodnymi oraz koniecznością zabezpieczenia odpowiedniego sprzętu komputerowego, oprogramowania, powierzchni biurowej, materiałów i sprzętu biurowego itp. oraz uwzględniając potrzeby w zakresie oprogramowania dedykowanego dotyczącego rejestru programów, dostawców i nadawców, łączne potrzeby na realizację rozszerzonych zadań KRRiT w 2011 roku związanych z implementacją tej dyrektywy unijnej wyszacowano aktualnie na łączną kwotę 918 tys. zł.

Ponadto, należy również umieścić Krajową Radę Radiofonii i Telewizji pośród podmiotów, na które będzie oddziaływała projektowana ustawa (pkt. 1 Oceny skutków regulacji).

Wyrażam nadzieję, iż powyższe uwagi ułatwią właściwą transpozycję dyrektywy do polskiego porządku prawnego przy jednoczesnym zachowaniu spójności tego aktu prawnego.

Krajowa Rada deklaruje czynny udział w dalszych pracach nad przedmiotowym projektem, w tym również zastrzega sobie prawo do zgłaszania kolejnych uwag na dalszych etapach prac legislacyjnych.

Z
[Signature]